

Okhaldhunga Times Mars 2011

Kjære venner

De siste tre årene er det gravd ut veier rundt om i fjellheimen i Nepal. De gir folk muligheter for både handel og fødselshjelp.

På disse veiene presser folk seg sammen på overfylte busser, - også vi, som skulle til Asrang, helt sør i fylket der også Patan ligger.

Det tok oss 6 timer, 48 kilometer, uten å kunne røre en ankel.

Men vi slapp å gå ut for å grave.

Den minste skal bli den største..

Et kjennetegn på Guds rike ser det ut som i Bibelen. Nå fikk vi se det også på vår tur til Asrang. Vi dro for å møte igjen Bimala.

For lenge siden hadde vi en pasient som ble som en datter for oss, Bimala. Hun fikk en psykiatrisk krise når livet ble for vanskelig. Hun krabbet seg tilbake til livet og fikk utdannelse som ANM, hjelpepleier og jordmor. Hun dro til Kathmandu, der en tante klarte å oppspore henne og invitere henne ut til sin landsby, Asrang, langt sør for Kathmandu. Bimala fylte sekken med kristne traktater og dro. Det viste seg å være akkurat hva hennes tante og mann ønsket, og de kom snart til tro. Tanten introduserte henne for en kjekk nabogutt, som også snart kom til tro og ble hennes mann.

Nå har Bimala bodd i Asrang i to år og arbeider på den lokale helseposten i bakgrunnen.

Bimala leder også den lille menigheten som er blitt til i landsbyen etter at hun kom. Til jul inviterte hun og mannen slekta på julefest, 200 mennesker som alle spiste seg mette på ris. De viste Jesusfilm og det ble en stor dag som de fortalte med glede om i landsbyen.

Mannen er akkurat ferdig utdannet veterinær-assistent. En nyfødt geitekillling ble den første pasienten, men nå håper de at de kan tjene landsbyen sin med helsetjenester for både mennesker og dyr.

Først og fremst må likevel Bimala være svigerdatter. Her er ingen butikker og de lever av det jord og husdyr gir. Melk, ananas, bananer, papaia og kaffe fikk vi smake rikelig av fra deres eget.

Vi kom for å se hvordan jenta vår fra Okhaldhunga hadde det. Vi møtte svigermor som takket oss for å ha sendt en så flott jente til deres landsby, som var så vis og dyktig i så mangt, noe slikt hadde de ikke hatt der før! Ja, sannelig, den minste skal bli den største, og Gud velsigne deres og landsbyens framtid!

Helsepyramiden

Det finnes 56 helsestasjoner i Okhaldhunga distrikt, spredd utover i den minste avkrok. De behandler pasienter selv, og sender alvorlige tilfelle til oss på sykehuset. Men hvem er så alvorlig syke at de trenger det, og når og hvordan skal de sendes? Det var tema for et 3-dagers seminar vi nylig arrangerte for lederne på femten av helsestasjonene.

Her er deltagerne på seminaret med oss på legevisitten en morgen. Dr. Subhash viser dem en kvinne som heldigvis var blitt henvist i tide, før fødselen begynte. Fosteret lå i tverrleie og hun hadde mange timer å gå til sykehuset. Hvis helsestasjonen ikke hadde oppdaget problemet i tide, ville det endt med katastrofe.

På kurs

Nå i februar har vi igjen vært på et 2-ukers kurs i Thailand med den amerikanske utgaven av Kristelig Legeforening. Formålet er å gi undervisning om medisinske nyvinninger til misjonsleger i Asia. Men enda viktigere enn nyvinninger er en rekke seminarer av typen "kirurgi for ikke-kirurger", "ultralyd for deg som ikke er røntgenlege" og "obstetrikk for ikke-obstetrikere". Det går rett inn i Okhaldhunga-virkeligheten. I tillegg er dette en anledning til å bli kjent med misjonsleger som jobber i andre land, fra China til Jordan, fra Afganistan til Tadsjikistan, til sammen 45 land, og dele utfordringer og gleder med dem. I år ble hver morgen velsignet av forfatteren Os Guinness som tok oss gjennom tider og tanker og viste oss veien videre inn i en krevende krisepreget framtid som Guds folk med godt mot. Se opp for den forfatteren, han har noe å si!

Også i år hadde vi med to nepali-leger, som fikk reise og opphold sponset av Oslo Kristelige Legeforening. Det har gitt dem ny lærdom, og verdifulle impulser. Her sitter dr. Kaleb og dr. Olak på hver sin side av Jasmine, Olaks kone. Olak er en erfaren lege som er i ledelsen for hele UMNs helsearbeid. Kaleb er ung og full av pågangsmot, og vi har kjent ham siden hans første år som medisinerstudent. Det var han og broren som lanserte det som har blitt slagordet for de unge, kristne legene i Nepal:

”If we don’t go there, nobody will!”

Det betyr: Hvis ikke vi, som kristne nepali leger, reiser ut på den fattige landsbygda i vårt eget land, så vil ingen andre gjøre det heller.

Dette har de selv tatt helt bokstavelig. Kaleb har de to siste årene vært medisinsk ansvarlig ved det lille, avsidesliggende Rukkum Sykehus. Her er han med en fin ungeflokk i Mugu, under et 2-dagers besøk dit med et mobilt helseteam fra Rukkum.

Han forteller om seg selv:

”Jeg heter Kaleb Kumar Buddha, og er 26 år gammel. Begge mine foreldre hadde lepra, og de fikk behandling ved Dadeldhura Sykehus i Vest Nepal. Der ble de kristne, og bosatte seg fast. Min far fungerte som sykehusprest der i mange år. Så jeg vokste opp på sykehusområdet. Selv kom jeg til tro og ga mitt liv til Jesus da jeg var 15 år. Dette sykehuset betjener et svært avsidesliggende område, og jeg så stadig mange svært fattige pasienter komme og få behandling der. Det ble min drøm at en dag skulle jeg selv bruke livet mitt til å tjene disse menneskene, og vise dem Guds kjærlighet.”

Småkryp

Jeg har alltid vært fascinert av småkryp. For noen måneder siden så dere noen av de flotte sommerfuglene som pynter opp i grønnsakhagen vår om sommeren. Her er et annet kryp:

Han kom til poliklinikken fordi han hadde fått en blodigle i nesa for en måneds tid siden, antagelig da han drakk vann fra en bekk. Det er ikke farlig, men ekkelt. Klør og blør. Standard behandling er noen dråper sprit i nesa som lammer iglen, og så et kraftig nys som skyter den ut. Godt å bli kvitt!

Sommeren er reddet!

Eivind Kåre Osnes, straks ferdig kirurg, godt kjent av mange i Normisjon som en helstøpt og sosial person, kommer til Okhaldhunga i mai og blir der ut august mens vi er i Norge. Han har tidligere besøkt Okhaldhunga og vet hva han går til.

Ta godt imot ham!

Til slutt en hilsen til dere alle fra oss i redaksjonen, her med et bilde av en av oss på den stubben i Okhaldhunga som har mest stabil internett-tilgang. Takk for at dere følger med oss!

Hilsen Kristin og Erik

Støtt gjerne prosjektet vi jobber med i Nepal på Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**
Også denne gangen ber vi dere om støtte til å finansiere sykehusutbyggingen. Overføringen merkes:
"Fond Okhaldhunga sykehus. Prosjektnummer: 118.15.354"